

ΑΘΗΝΑΪΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι . . . Δρ. ν. 3—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ „ „ 3:50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

ΤΙΜΑΙΤΑΙ

Λεπτῶν 15
29—Γραφεῖον ἑδ. Βουλῆς—29

 Παρακαλοῦνται οἱ κκ. Συνδρομηταὶ τῆς «Ἀθηναΐδος» ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν των, ὥπως μὴ ἐπέλθῃ διακοπὴ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου.

Οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ δύνανται ν' ἀποστείλωσιν αὐτὴν διὰ γραμματοσήμου Ἑλληνικοῦ ἢ Γαλλικοῦ.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ
1882

Στρέψατε, μικροὶ μου φίλοι ἀναγνώσται, τὰ βλέμματά σας πρὸς τὴν ἀνατολήν! Χθὲς τὸ ἑσπέρας εἶδετε τὴν χρυσοπόρφυρον Δύσιν;—Ἐκεῖ κατεβυθίζετο εἰς τὴν ἀπειρον τῶν αἰώνων ἄβυσσον, ἐν ἀκόμῃ ἔτος, τὸ ὅποιον ἀπῆλθεν ἀφ' ἡμῶν, ἵνα μὴ ἐπανέλθῃ ποτέ, ἐγκαταλείπον μόνον τὰ κατ' αὐτὸ συμβάντα τῆς ἀνθρωπότητος εἰς τὴν ἀνατομικὴν τῆς Ἱστορίας γραφίδα! Καὶ σήμερον μετὰ τοῦ ἀκτινοβολοῦν-

τος Φοίβου, νέον ἔτος προβαίνει διέδοχον τοῦ ἀπελθόντος.

Τὸ βλέπετε; Ἴδου ἐκεῖ εἰς τὴν πολιὰν τοῦ γέροντος Κισσάβου κορυφὴν τὸν δρόμον διακόπτον, σκιρτᾷ ἐξ ἀφάτου χαρᾶς καὶ κύπτον ἀσπάζεται τὸ ὑπὸ τῆς Ἐλευθερίας ἐστεμμένον μέτωπον τοῦ ἐνδόξου ὄρους, τὸ ὅποιον ἐπὶ τέσσαρας ὅλους αἰῶνας κατεπλάκωνε βαρὺς ζυγὸς τῆς σκληρᾶς δουλείας. — Ἰδέτε! στρέφει τὸ βλέμμα πρὸς βορρᾶν. Φεῦ! ἀλλὰ διὰ τί ὁ νέος φαιδρὸς ἀγγελὸς ἐξαίφνης σκυθρωπάζει;—Μὴ τάχα δὲν διέκρινε τὴν Ἀάρισσαν σκιρτῶσαν;—Μήπως δὲν ἤκουσεν ἀπ' ἐκεῖ τὸ ᾄσμα τῆς Ἐλευθερίας ψαλλόμενον ἐν χοροῖς ἐν μέσῳ τῶν Τρικάλων;—Μὴ δὲν ἠσθάνθη τὴν ζωοφόρον πνοὴν τῆς θείας Ἐλευθερίας γελώεσσαν καὶ ζωογονοῦσαν τὴν Θεσσαλικὴν πεδιάδα;—ἢ μήπως δὲν τοῦ εἴλκυσε τὴν προσοχὴν κάτω ἐκεῖ εἰς τὰς Φεράς ἢ ἱερὰ σκιά τοῦ Ρήγα κιθαρωδοῦσα τὸν θούριόν του ὕμνον;—Ὅχι. φεῦ! βλέπει τὸν Γέρο-Ὀλυμπον ποῦ χύνει δάκρυα πικρά, κ' εἶναι πικρὸ, πολὺ πικρὸ, τοῦ γέροντος τὸ δάκρυ. Ἀκούει τὸν Γέρο-Ὀλυμπον στενάζοντα, καὶ εἰς τὸν στεναγμὸν τοῦ βλέπει σπευδούσας τὰς πέριξ τούτου νύμφας. Ἀπὸ τὸ δεξιὸν τοῦ τὸ πλευρὸ ἢ πτερόπους Ἠπειρὸς φέρουσα ἀλύσσους φοβερὰς εἰς τὸν τράχηλον τὰς χεῖρας καὶ τὸν ἕνα πόδα, κύπτει ὀλοφυρομένη εἰς τοὺς κόλπους τοῦ γέροντος Παπῶ. Καὶ αἰδὲ, τῷ λέγει, μεῦ ἄφησαν ἐλεύθερον τὸν ἕνα μόνις πόδα, ἀλλ' ἐδιπλασίασαν τὸ βάρος τῶν δεσμῶν μου· κ' ἐνῶ τραγοῦδι ἠτοίμαζα τῆς Ἐλευθερίας νὰ ψάλλω μέσ' τὴν σκλαβίαν μεῦ ἄφησεν ἡ ἄ-